

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 2. De difinitione Individui secundo intentionalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

cere, idem esse commune, & non esse: Ergo ratio communis individui non datur.

RESPONDETUR. Diverſo reſpectu illam rationem communem eſſe ſingularē, & diverſo reſpectu communem; eſſet communis, in quantum in ea ratione omnia aſſimilantur individua, & eſſet ratio ſingularis, in quantum eſt idem realiter cum ratione conceptum communem individui contrahente.

OBJICITUR 4. Si daretur ratio individui communis, poſſet concipi v. g. natura humana cum hac ratione communi individui; compositum autem illud ex ratione communi individui, neq; eſſet ſingulare, aliās illa ratio communis individui, non eſſet ratio communis; neque eſſet comune quid illud compositum, cum jam illi eſſet ratio individuationis conjuncta. Quæ omnia ſunt abſurda.

RESPONDETUR. Illud compositum (quod nonniſi per rationem fieri poteſt) fore commune: tunc autem compositum ex ratione ſpecifica & individui non eſt commune, quando illi conjungitur ratio ultima, qua ultima eſt differendi. Hinc ratio communis individui, inter ſpeciem, & ſe, in quantum eſt ultima ratio differendi, habet ſe per modum medii per rationem facti, licet in re hæc ratio communis, non mediet inter ſpeciem & individuum, quæ individuum eſt.

OBJICITUR 5. ex Oviedo. Differentia individualis non eſt reſolubilis in duos conceptus, quorum unus ſit ultima differentia, alter verò ratio conveniendi cum aliis differentiis: Ergo non poteſt dari conceptus communis omnibus individuis. Antec. prob. Quia ſi in Petreitate v. g. aſſignes duos conceptus formaliter inter ſe diſtinctos, unum, ex vi cujus conveniat cum Pauleitate, & alterum, ex vi cujus differat; differentia individualis, conſtituetur adæquatè in illo ultimo conceptu, quo differt à Pauleitate.

RESPONDETUR. Neg. Antec. Probationem ejus diſtinguo. Differentia individualis, ſi ſumatur quæ individualis, quæ ultima, quæ reſolutive accepta &c. conſtituitur illo conceptu quo tantum differt. Conc. Antec. Differentia individualis ſpecificative accepta & quæ eſt una definitione definibilis, conſtituitur adæquatè illo ultimo quo differt, Nego Antec. & Conſequentiam.

DIFFICULTAS II.

De Definitione Individui Secundo. Intentionalis.

DICENDUM eſt. Bonas eſſe adlatas ſuperius definitiones individui. Omni enim, ſoli, & ſemper individuo conveniunt.

OBJICITUR 1. ex Ariſtot. qui 7. Metaph. cap. 17. dicit non poſſe individua definiri, ſicut nec aliquid de illis ſciri.

RESPONDETUR 1. ad hunc locum. Individua non ſciri ordinariè, nec definiri, licet interdum definiri & ſciri poſſint.

RESPONDETUR 2. Conſequenter ad diſta. Individua ſecundum rationes communes ſpectata poſſe definiri, licet non ſecundum rationes contractas; hæc enim nobis ignora.

INSTABIS ex eodem. Qui in Antepredicam c. 2. docet individuum de nullo ſubjecto prædicari: Ergo falſum eſt, individuum de uno ſolo dici.

RESPONDET Toletus. Individuum ut ſic de individuo hoc prædicari identicè in re, ſed non identicè formaliter, hocque voluit Ariſtoteles. Diſtinctio ſic explicatur, Ratio propoſitionis identicæ, non ex eo ſpectanda eſt, quia habet identitatem realem cum ſubjecto; aliās omnes prædicationes verè identicæ eſſent; omnes enim important identitatem Prædicati cum Subjecto; ſed ratio formaliter identicæ propoſitionis ſpectanda eſt, ſi prædicatum non aliter concipiatur, quàm conceptum ſit ſubjectum; aliter autem concipitur ſubjectum aliter prædicatum, cum dico v. g. Petrus eſt individuum: Conſequenter hæc prædicatio, non eſt identica formaliter.

DICI & hoc poteſt. Individuum in actu ſignato, quatenus in actu ſignato eſt, non de uno ſolo prædicari. Cæterum individuum in actu ſignato, non tamen de actu ſignato, ſed pro actu exercito acceptum, de uno ſolo prædicatur. Explicatur hoc ipſum. Individuum ſumitur in actu ſignato, & pro actu ſignato, quando ſumitur ſecundum rationem ſuam communem, ſecundum quam rationem, non de uno ſolo individuo dicitur, ſed & de hoc, & de hoc, &c. imò prædicatur, quodammodo velut quædam ſpecies de inferioribus: individuum autem ſumptum in actu ſignato, ſed non pro actu ſignato, ſed pro actu exercito, eſt: quando per rationem communem omnibus definiuntur individua ſigillatim; ſeu clariùs, quando definiuntur ſingula individua diſtributive, diſtributive autem accepta ſingula individua, nonniſi de uno dicuntur; v. g. de hoc homine, nonniſi hoc individuum Petri: & de illo homine, nonniſi illud individuum Pauli dicitur &c. Quoad locum Ariſtot. attinet, vi hujus diſtinctionis debet conſequenter individuum de nullo ſubjecto dici univerſaliter, ſi accipiat ratio illa communis, pro actu exercito individui.

OBJICITUR 2. Quod non eſt ſpecies, non poteſt definiri; individuum non eſt ſpecies: Ergo.

RESPONDETUR. Quod non eſt ſpecies non poteſt definiri definitione rigoroſa, conſtante verò genere & vera differentia idque univocis: poteſt tamen definiri definitione non rigoroſa, accipiendo pro genere v. g. particulam Id, Quod, & cætera loco differentia apponendo.

OBJICITUR 3. Hoc genus v.g. Animal prædicatur de pluribus, scil. & de hac & de illa specie; sed hoc genus est individuum: Ergo aliquod individuum prædicatur de pluribus.

RESPONDETUR. Hoc genus non quia hoc est, prædicatur de pluribus, sed quia genus.

DIFFICULTAS III.

De Individuo Vago.

INDIVIDUUM determinatum est v.g. hic homo. Individuum autem vagum est, v.g. aliquis homo; vagatur enim & per Petrum, & per Paulum &c. quia & Petrus est aliquis homo, & Paulus est aliquis homo. De hoc Individuo agemus hic.

QUÆRITUR 1. An detur Individuum Vagum?

RESPONDETUR. *Dari.*

RATIO. Quia communiter supponitur, quod subcontrariæ propositiones in materia contingenti, possint esse veræ, veræ autem jam non essent, si individuum vagum tolleretur: & sic v.g. in hac propositione aliquis homo bibit, aliquis homo non bibit; si non sumatur ly homo pro individuo vago, sed pro Petro, certè si verum est de Petro quod bibat, falsum erit quod non bibat, consequenter falsum erit subcontrarias propositiones in materia contingenti ambas posse esse veras; consequenter si non datur individuum vagum, tollitur tota suppositio confusa. Hæc ex communi suppositione.

QUÆRITUR 2. Quid sit individuum vagum?

RESPONDETUR. Est individuum indeterminatè cognitum, aut volitum, explicabile per particulam disjunctivam, Vel, v.g. aliquis homo bibit, vel Petrus, vel Stanislaus.

QUÆRITUR 3. Quotuplex sit individuum vagum?

RESPONDETUR. Duplex esse Determinatum, & Indeterminatum. Determinatum individuum vagum est, quod explicando per particulam *Vel*, tandem ad aliquod certum devenietur, ut cum dico: aliquis non attendit, vel hic, vel hic, vel hic, sed non hic, ergo ille. Hæc explicatio vocata est in Dialecticis Descensus disjunctivus. Indeterminatum autem individuum vagum est, quod explicando per particulam *Vel*, nusquam ad determinatum devenitur, v.g. aliquis calamus adscribendum est necessarius, vel hic, vel hic, vel hic; nullusque futurus talis ut ille solus, & non alius sit necessarius. Hæc explicatio in Dialecticis vocatus descensus disjunctus.

QUÆRITUR 4. An in divino intellectu possit esse individuum vagum?

RESPONDETUR. Determinatum Individuum Vagum, non potest esse in divino intellectu.

RATIO. Quia illud oritur ex imperfectione intellectus, quod v.g. Petro occiso, si nesciatur Petrus esse occisus, oritur hoc inquam ex imperfectione intellectus, quod dicatur: aliquis homo est occisus. Indeterminatum autem Individuum Vagum, potest esse in divino intellectu. Ratio est: quia si in divino intellectu non daretur tale Individuum, divinus intellectus, res cognosceret non secundum exigentiam illarum; quod absurdum est, Sequel. probatur. Si Deus rem quæ in se non habet ullum prædicatum, ratione cuius præferri alteri potest, cognosceret tanquam præferendam, cognosceret rem non secundum exigentiam subiecti; sed si in divino intellectu non daretur individuum Vagum, Deus rem quæ in se non habet ullum prædicatum, ratione cuius præferri alteri potest, cognosceret tanquam præferendam: Ergo si in divino intellectu non daretur individuum Vagum, Deus non secundum exigentiam subiecti cognosceret. Minor probatur. In hac propositione, aliquod sacrum est necessarium, ad satisfaciendum præcepto, si Deus determinatè cognosceret aliquod Sacrum præ aliis necessarium, præferret unum alteri Sacro, cum tamen unum præ alio, nullum prædicatum ratione cuius alteri præferri debeat, haberet. Deinde potest divina voluntas indeterminatè aliquid præcipere, ut v.g. oblationem duorum pullorum columbarum, vel paris turturum: Ergo & intellectus divinus indeterminatè illa cognoscere, cum ita præcipiat voluntas divina, sicut prælucenti apparet intellectui.

QUÆRITUR 5. Quomodo prædicetur individuum Vagum?

RESPONDETUR. Individui Vagi prædicationem, non posse propriè reduci ad universalem; quia hic terminus, aliquis homo, non significat rationem communem à differentiis abstractam, sed significat plures & distinctas. Disjunctio enim illa quam adfert ly Aliquis, extremorum distinctionem indicat, saltem tamè impropiè revocari potest ad Universaliam, id quomodo fiat explano. Ly Aliquis vel quidam additum generi, deiecit illud à ratione generica ad speciem: v.g. ly Animal significat genus, si addidero illi ly aliquod, hoc ipso jam rationem specificam designabit. Ly Homo est species, si illi addatur ly Aliquis, non speciem, sed individuum significabit. Dico itaque, si genus subalternum contrahatur per terminum Aliquis, erit prædicatio generis Vagi, si genus immediatum & proximum contrahatur per terminum Aliquis, erit prædicatio speciei Vagæ; si species contrahatur per terminum Aliquis, erit prædicatio individui de individuo; & hæc prædicatio procedit quando est prædicatum Vagum in materia necessaria, nam in materia contingenti, prædicatum Vagum, semper est individuum Vagum.

QUÆ.